

interviu _____

în acest număr _____

Dr. Dan Luca

Director al Rețelei Europene EurActiv

Se discută din ce în ce mai mult în spațiul public despre necesitatea unei mai bune comunicări în domeniul afacerilor europene. Din punctul dumneavoastră de vedere, cum ar putea îmbunătăți instituțiile europene mecanismele de comunicare cu cetățenii? Care ar fi pașii de urmat pentru o mai bună înțelegere a construcției europene în rândul populației statelor membre?

Numeroasele studii realizate despre Uniunea Europeană evidențiază în egală măsură rolul central în procesul de luare a deciziei UE al oficialităților nealese, precum și necesitatea „europenizării” comunicării publice. Nu există grupări politice ale întregii Uniuni Europene decât în formă incipientă și, în consecință, orice referendum sau orice alt tip de alegeri organizate la nivel european vor fi mereu văzute printr-un filtru național. În plus, mobilizarea la nivel european a actorilor europeni transnaționali rămâne greu de realizat. Ca soluții propuse, în primul rând UE trebuie să ofere cetățenilor o imagine pozitivă și ușor de înțeles în ceea ce privește activitățile sale; cu alte cuvinte, să fie transparentă, cuprinzătoare și accesibilă. A doua idee, UE are nevoie să construiască o strategie de comunicare care să o aducă mai aproape de viața zilnică a cetățenilor. Acest lucru presupune emiterea informațiilor dincolo de granițele capitalei europene. Iar în al treilea rând, Uniunea Europeană trebuie să restabilească echilibrul la nivel național, prin descentralizarea comunicării și construirea de parteneriate cu entitățile naționale ... **pag 2**

- 5 *Parteneriatul Strategic România-Polonia*
- 6 *Noua paradigmă a integrării regiunii emergente Africa de Nord*
- 9 *Aspecte ale șomajului la nivelul Uniunii Europene*
- 10 **STAREA UNIUNII**
Sesiunea plenară a PE 9 - 12 septembrie 2013, Strasbourg
- 11 *Lansarea campaniei instituționale de informare pentru alegerile europene din 2014*
- 12 *Europe's World, ediția de vară 2013*

eveniment _____

Forumul Economic, Krynica 3 – 5 septembrie

„Către un nou acord” (Towards a New Deal) - acesta a fost motto-ul celei de-a 23-a ediții a Forumului Economic organizat la Krynica în perioada 3 - 5 septembrie 2013. Și în acest an, șase sesiuni plenare și peste 120 de paneluri, seminarii și mese rotunde au creat ocazia unor discuții deschise, cu puncte de vedere susținute și cu prezentarea opiniilor și a planurilor economice, nu numai din partea guvernelor sau a partidelor de coaliție, dar și din partea unor experți, analiști și consultanți în domeniile economic și financiar ... **pag 3**

„UE are nevoie să construiască o strategie de comunicare care să o aducă mai aproape de viața zilnică a cetățenilor”.

... În acest context, este cunoscut faptul că românii manifestă în general o doză sporită de încredere în instituțiile comunitare, încredere asociată însă, de unii analiști, cu o necunoaștere de facto a sistemului european. În opinia dumneavoastră, sunt românii corect informați în ceea ce privește mecanismul de funcționare a Uniunii Europene? Ce ați sugera pentru o campanie de responsabilizare a cetățenilor români privind proiectele europene?

Conform recentului barometru, 62% dintre români se declară optimiști în privința viitorului Uniunii Europene, procent cu care se clasează pe locul șase în rândul statelor europene. Grav este însă faptul că 71% dintre români nu cred că vocea lor este ascultată în UE. Trebuie însă să înțeleagă că au la dispoziție anumite „unelte” prin care să acționeze - de exemplu, cetățenii europeni sunt reprezentați politic de către europarlamentari. UE are un sistem complex de luare a deciziei care este greu de înțeles și există o lipsă de interes pentru această construcție din partea sistemelor educaționale naționale. Cineva îmi sugera recent că poate nu este rău să ne gândim să introducem la nivelul curriculei o materie despre cultura și civilizația europeană. Ceva însă foarte practic, nu un conținut sec și plin de date statistice. Cursuri predate cursiv despre ce înseamnă cetățenia europeană, ce drepturi și obligații îi revin cetățeanului european, ce oportunități avem noi ca români în spațiul european. Iar exercițiul de europenizare și internaționalizare trebuie continuat la nivelul învățământului superior. Profesorii străini trebuie să devină o normalitate în absolut toate universitățile, iar programele de master să se desfășoare pe cât posibil în limbi de circulație internațională pentru a obișnui tânărul român cu globalizarea.

În anul 2014 va avea loc o nouă rundă de alegeri europarlamentare. Luând în considerare experiența scrutinului precedent (din anul 2009), ce s-ar putea întreprinde pentru a spori gradul de participare la vot și implicarea cetățenilor români în dezbaterile cu miză europeană?

Subiectul participării la „votul european” este un fel de barometru al „popularității UE în țara respectivă”, cu ample proiecții asupra unui subiect foarte complex - legitimitatea instituțiilor europene. Avem nevoie de lideri europeni puternici (atât din punct de vedere politic, dar mai ales moral) pentru a construi credibilitate și coerență. Importantă este vizibilitatea „fețelor umane”. Complexitatea mecanismului european face ca omul simplu să nu reușească să se identifice în mod real cu marile ideologii și slogane europene. Îmi amintesc lansarea candidaturilor pentru alegerile europarlamentare din 2009, când majoritatea

activiștilor au reușit cu greu să se calibreze la o acțiune de 2-3 luni, premergătoare datei de 7 iunie 2009. Eurodeputatul este reprezentantul vocii cetățeanului. Rolul acestuia nu trebuie să se mărginească în a activa în anumite comisii parlamentare, iar în week-end în a explica cetățenilor de pe sticla televizorului activitatea Parlamentului European. Parlamentarul european este liantul dintre Guvern și Parlamentul României facilitând înțelegerea mai bună a inițiativelor de la nivel comunitar. Este persoana care comunică permanent cu sectorul de afaceri și societatea civilă organizată pentru a simți în mod real pulsul cetățeanului. Avem o echipă europarlamentară echilibrată, avem periodic nevoie însă și de un suflu nou, de oameni conectați atât la realitatea de la Bruxelles cât și la cea din România. Această „dublă pălărie”, precum și complementaritatea necesară între voința politică și expertiza tehnică, face ca influența la Bruxelles să fie maximă, căci am avea oameni care să vorbească și româna și „bruxelleza”.

Într-o Europă ce pune un accent sporit pe conceptul de solidaritate, care ar fi soluțiile optime pentru a se crea o masă critică de români care să se constituie într-o voce unitară pe plan comunitar?

Racordarea unei țări de peste 20 milioane de locuitori la Uniunea Europeană reprezintă un lucru foarte complex, greu de realizat. Nu trebuie blamată o persoană anume, un partid politic și nici măcar instituțiile statului pentru nerealizarea perfectă a acestui obiectiv. Deși este paradoxal, „procedura

macro” de relaționare național-european este în mare majoritate un algoritm tehnic, necesitând expertize multiple în anumite sectoare specifice (legislație, social, sector de afaceri, etc.). Voința politică este importantă, dar trebuie sprijinită de o puternică componentă tehnică. Fără îndoială, există la nivelul României o problemă de resursă umană alocată, de finanțare a acestui sistem de „calibrare fină a României la Uniunea Europeană”. Pentru racordarea țării la UE avem nevoie de aproximativ 5 000 de români la Bruxelles și 25 000 de persoane în România implicate în mod real în mecanismul comunitar. În prezent, estimativ avem doar vreo 2 500 la Bruxelles și maximum 10 000 în București (în special în sectorul public).

Anul 2019 va aduce președinția rotativă a Uniunii Europene în România. Deși pare încă un termen îndepărtat, se impune demararea pregătirilor în vederea asumării și susținerii acestui rol. Care ar fi, în opinia dumneavoastră, obiectivele pe care România le-ar aduce în prim

planul agendei europene?

Dan LUCA este Directorul Rețelei Europene EurActiv (coordonează birourile EurActiv din 15 capitale europene: Berlin, Paris, Roma, Madrid, Varșovia etc.). Este Doctor în Relații Internaționale și Studii Europene, fondator în 2003 al Clubului „România-UE” Bruxelles. Are 41 de ani și își desfășoară activitatea la Bruxelles din 1997. Este autorul a 3 cărți despre România afacerilor europene, Bruxelles-ul european și dilemele comunicării. Predă cursuri despre tehnicile de comunicare în 10 universități europene, iar în prezent este profesor asociat la universități din Bruxelles, Gorizia (Italia), București și Cluj. În 2008, inspirat și sprijinit de social-democrații germani, socialiștii francezi și laburiștii britanici, a înființat la Bruxelles prima filială din afara teritoriului României a unui partid politic român – PSD Bruxelles.

Aria de interes: România europeană, Bruxelles-ul european, politica europeană, comunicare europeană.

Pentru a ne plia pe metodele de lucru europene, ar trebui să începem deja pregătirile pentru a ne îndeplini sarcinile în 2019. Avem încă 6 ani la dispoziție să arătăm partenerilor noștri și să ne demonstrăm nouă înșine că suntem foarte buni ca idei, proiecte și management al cârmei clubului comunitar. Din 2007 am reușit să promovăm anumite subiecte dragi - precum Marea Neagră și Dunărea - pe agenda UE, am trecut de la un portofoliu de comisar european mai puțin important (multilingvismul) la unul major (agricultura). Mai sunt încă multe de făcut. E bine să fim ambițioși, comparându-ne cu țări intrate în 2004 în UE, precum Polonia. E important să ne continuăm drumul spre zona euro, respectând desigur pașii - și ritmul - dictați de economia noastră. Totodată, e important să gândim geopolitic în termeni de partener ambițios și nu de periferie a Uniunii. România are nevoie de un remix de stimul pentru capitalul intern, o deschidere mai mare față de investiții străine și, în prim planul interesului UE, o absorbție sporită de fonduri europene. În acest context, regionalizarea este o soluție, nu singura, dar merită o privire atentă și un cec investit în viitorul României.

Nu în ultimul rând, v-am fi recunoscători dacă ați împărtăși, pe scurt, cititorilor noștri „cum se vede astăzi România de la Bruxelles”?

Așa cum susțineau recent unii specialiști, România pare acum că este doar fizic în Uniunea Europeană, din punct de vedere al economicului și socialului suntem departe de realitatea europeană. Observăm că Polonia și-a consolidat locul 6 ca putere politică în UE și acum toată lumea vorbește despre „Top 6 țări în UE” (alături de Germania, Franța, Marea Britanie, Italia și Spania). Din păcate însă, problema României este că nu se remarcă suficient în dezbaterile europene. Ne putem integra ca țară în UE doar dacă suntem prezenți. România trebuie să renunțe la a adopta „poziția ghiocelului”, a „scaunului vid”, pe anumite politici sectoriale. E foarte important să vedem care sunt temele mari dezbătute la Bruxelles. E necesar să calibrăm țara și să avansăm în proiectul de integrare în UE. Pentru asta însă avem nevoie de acei specialiști, de experți sectoriali, la nivel de ministere și de administrație locală, care să formeze o echipă completă care să joace atât la Bruxelles, cât și la Cluj sau la București.

Interviu realizat de Oana Mocanu și Mihai Sebe

eveniment

Forumul Economic, Krynica 3 – 5 septembrie

„Către un nou acord” (Towards a New Deal) - acesta a fost motto-ul celei de-a 23-a ediții a Forumului Economic organizat la Krynica în perioada 3 - 5 septembrie 2013. Și în acest an, șase sesiuni plenare și peste 120 de paneluri, seminarii și mese rotunde au creat ocazia unor discuții deschise, cu puncte de vedere susținute și cu prezentarea opiniilor și a planurilor economice, nu numai din partea guvernelor sau a partidelor de coaliție, dar și din partea unor experți, analiști și consultanți în domeniile economice și financiar. În programul dezbaterilor au fost înscrise, pe lângă tema principală - efectele crizei economice și soluțiile care se întrevăd pentru recuperarea pierderilor - și alte teme, cum ar fi securitatea internațională, provocările cu care se confruntă sectorul financiar, energia, extinderea UE, Parteneriatul estic, zona Mării Caspice, minoritățile etnice în Europa Centrală și de Est, politica de coeziune a UE după 2013 etc.

Sesiunea de inaugurare a Forumului Economic a fost unul din cele mai mari evenimente din cadrul acestei ediții. La sesiunea plenară din data de 3 septembrie au participat nu mai puțin de trei prim-miniștri din Europa Centrală și de Est, respectiv premierul polonez *Donald Tusk*, șeful guvernului slovac, *Robert Fico* și prim-ministrul Letoniei, *Valdis Dombrovskis*. Au mai fost prezenți, de asemenea, vice prim-miniștri, miniștri și secretari de stat, politicieni, șefi de mari companii și antreprenori, reprezentanți ai mass-media din Europa, Asia, Orientul Mijlociu și SUA.

Pentru al doilea an consecutiv, Institutul European din România (IER) a avut onoarea de a fi partener al Fundației Institutul pentru Studii Estice (ISE) din Varșovia în organizarea unei sesiuni panel în programul Forumului.

De această dată, tema abordată a fost *Securitatea alimentară: provocare a secolului 21*. Au participat, în calitate de principali intervenienți: dl *Magnus Kindbom*, secretar de stat, Ministerul Agriculturii, Cabinetul Prim Ministrului (Suedia), dl *Zsolt Feldman*, secretar de stat adjunct, Ministerul Dezvoltării Rurale (Ungaria). Dezbaterile a beneficiat de opiniile a doi comentatori, dl *Viorel Chivrigă*, analist economic, vicepreședinte al Partidului Acțiunea Democratică (Republica Moldova) și dl *Viacheslav Cholodkov*, director, Departamentul pentru Organizații Economice Internaționale - Centrul de cercetare economică din Institutul pentru Studii Strategice (Federația Rusă).

Evenimentul a fost moderat de doamna *Gabriela Drăgan*, director general al IER și a avut loc în prima zi a Forumului (3 septembrie 2013).

Dezbaterea a debutat cu o prezentare a moderatorului cu privire la definirea celor două concepte, respectiv *food safety*/siguranța alimentară și *food security*/securitatea alimentară. A rezultat ideea principală că cele două concepte sunt complementare, dat fiind că nu poate exista siguranță fără securitate, reciproca fiind, de asemenea, valabilă.

Intervențiile participanți în panelul organizat de IER au reliefat următoarele aspecte:

Magnus Kindbom, secretar de stat, Ministerul Agriculturii, Cabinetul Prim Ministrului (Suedia):

- în orice abordare a subiectului trebuie aduse în discuție Politica Agricolă Comună și piața internă;
- UE este un important exportator de produse agricole și alimentare, având totodată un cuvânt de spus în discuțiile/negocierile

internaționale;

- tocmai de aceea, la nivelul UE, fermele trebuie să fie cât mai profitabile, dezvoltarea rurală cât mai accentuată, pentru a sprijini securitatea alimentară globală;
- piața deschisă/liberă joacă un rol important în securitatea alimentară, în vederea stabilirii unui preț corect pentru produsele agro-alimentare.

Zsolt Feldman, secretar de stat adjunct, Ministerul Dezvoltării Rurale (Ungaria):

- provocări: creșterea populației la nivel mondial și, implicit, creșterea cererii pentru produse agro-alimentare; creșterea cererii globale pentru culturile de produse de uz industrial; schimbările climatice; prețurile produselor agro-alimentare; capitalul speculativ și constrângerile de ordin geografic și ecologic;
- ministerul de resort din Ungaria și-a concentrat activitățile în principal pe creșterea producției agricole, sprijinirea agriculturii familiale și stimularea gospodăriilor din mediul rural;
- au fost elaborate strategii naționale în vederea protejării dotărilor agro-ecologice, precum și pentru o mai bună gestionare a resurselor naturale, și pentru a garanta aprovizionarea populației cu produse de cea mai bună calitate;
- o problemă strategică o reprezintă deșeurile alimentare și pierderile din sistem; producția de alimente a devenit o piață globală, încadrată într-un sistem global; tocmai de aceea există, cu siguranță, o legătură economică evidentă între securitatea alimentară și deșeurile alimentare, respectiv pierderile din sistem; alimentele care sunt aruncate sau distruse reduc considerabil livrările disponibile, ceea ce conduce la creșterea prețurilor, chiar și în țările în curs de dezvoltare; prin urmare, accesul la alimentele de bază va fi din ce în ce mai dificil.

Viorel Chivrigă, analist economic, vicepreședinte al Partidului Acțiunea Democratică (Republica Moldova):

- securitatea alimentară este foarte importantă, chiar și în condițiile în care unele state înregistrează rezultate economice demne de invidiat;
- sunt unele aspecte sensibile, care plasează această problemă pe orice agendă guvernamentală pe termen scurt, mediu și lung, precum cele de mai jos:
 1. securitatea alimentară este deseori amenințată de conjuncturi nefavorabile pe piețele produselor agricole și agro-alimentare, intemperii naturale, inputuri necalitative sau scumpe, tehnologii depășite etc.;
 2. mai mult, chiar și în condițiile unei suprasaturări a piețelor agroalimentare cu produse alimentare, nu toată populația are acces la acestea, în special, din cauza veniturilor mici și a puterii de cumpărare reduse;
 3. pe termen mediu și lung, statele membre ale UE trebuie să asigure securitatea alimentară, nu numai în interiorul granițelor UE, dar și în afara acestora;
 4. instrumentele și măsurile necesare se regăsesc în strategia Europa 2020; realizarea acestor acțiuni ar permite eliminarea tuturor barierelor existente;
 5. UE este un actor foarte important pentru statele nemembre ale Uniunii Europene, în vederea asigurării securității internaționale pe continent; experiența, expertiza și suportul UE reprezintă un real ajutor pentru aceste țări.

Viacheslav Cholodkov, director, Departamentul pentru Organizații Economice Internaționale - Centrul de cercetare economică din Institutul pentru Studii Strategice (Federația Rusă):

- două elemente esențiale: securitatea alimentară în Rusia și relația Rusia - UE;
- sărăcia și nesiguranța merg adesea mână în mână; conform doctrinei, securitatea alimentară este o componentă importantă a securității naționale; securitatea alimentară este indisolubil legată de producția agro-alimentară;
- consumul și producția de alimente au crescut începând cu anul 2000; cu toate acestea, gradul de auto-suficiență nu este atins;

- UE trebuie să înțeleagă și să perceapă condițiile specifice ale fiecărui partener de schimburi comerciale (anul trecut, odată cu dobândirea statutului de membru al Organizației Mondiale a Comerțului - WTO, importurile de produse alimentare au crescut în Rusia cu aprox. 15 % în fiecare lună).

Dezbaterea a continuat cu intervenții ale celorlalți participanți, care au pus accentul pe importanța subiectului, respectiv a măsurilor care trebuie întreprinse.

Mulțumim colegilor din cadrul ISE Varșovia pentru spiritul de colegialitate, încrederea și sprijinul acordat pentru realizarea cu succes a acestei acțiuni!

Notă: Din partea României, la Forumul Economic au mai participat, în calitate de intervenienți: Liviu Voinea, ministru delegat pentru buget (*What Tax Reforms are Desirable for Economic Growth?*), Iulian Fota, consilier prezidențial (*Europe within the International Security System: Time for Changes*), Daniel Dăianu, vicepreședinte al Autorității de Supraveghere Financiară (*Consolidated Markets or Local Stock Exchanges? Capital Market Development in Central Eastern Europe*), Dan Petre, director al Institutului Diplomatic Român (*Cultural Diplomacy: at the Roots of Europe, at the Forefront of the World*) ș.a.

Mai multe informații despre Forumul Economic de la Krynica puteți găsi pe pagina oficială a evenimentului:
<http://www.forum-ekonomiczne.pl>

Florentina Costache
Krynica-Zdroj, 5 septembrie 2013

Parteneriatul Strategic România-Polonia

1993 - 2013
Romania / Poland

20 years since the signing of the Treaty on friendly relations and cooperation between Romania and the Republic of Poland

În data de 11 septembrie 2013, Institutul European din România și Institutul polonez pentru Afaceri Internaționale au organizat conferința *Parteneriatul Strategic România-Polonia: împărțind viziuni comune*. Evenimentul, organizat cu sprijinul Ministerului român al Afacerilor externe și al Ambasadei Republicii Polone în România, precum și al Fundației Europene Titulescu, a marcat aniversarea a 20 de ani de la semnarea tratatului de prietenie dintre România și Polonia. Conferința a reunit oficiali, experți din domeniile politic și economic, precum și reprezentanți ai mediului academic, ai cercetării și ai ONG-urilor din cele două state.

Obiectivul conferinței l-a constituit apropierea comunităților de cercetare din cele țări, astfel încât acestea să ajungă la o colaborare mai concretă și eficientă pentru consolidarea cooperării regionale integrate.

Invitații și-au exprimat speranța că activitatea analitică a centrelor specializate poloneze și românești va sprijini guvernele celor două state în valorificarea potențialului de colaborare dintre acestea. Cu privire la relațiile dintre România și Polonia, s-a apreciat faptul că cele două țări tind să revină la rolurile lor istorice în regiune. Cele două state împărtășesc valori și interese comune, care le apropie în

Uniunea Europeană, pe de o parte, și în cadrul NATO, pe de altă parte.

Evenimentul s-a axat pe două componente principale ale parteneriatului strategic româno-polonez: de securitate și economică, cu evidențierea intereselor comune pentru regiune. Principalele domenii de interes, din perspectivă economică, pentru cele două state și pentru vecinii din Parteneriatul estic sunt reprezentate de: politica agricolă comună, politica de coeziune, politica energetică și alte aspecte vizând schimbul de bune practici în cadrul politicii de vecinătate.

De asemenea experiența pozitivă a Poloniei în absorbția fondurilor europene ar putea fi un exemplu pentru România. Ca posibile orientări pentru parteneriat sunt evidențiate: cooperarea pentru crearea pieței unice a energiei, pe care Polonia încearcă să o dezvolte în cadrul grupului de la Visegrád; competitivitatea economică, precum și noua strategie de vecinătate a UE.

Pe parcursul dezbaterilor, s-au adus în atenție și alte subiecte precum: implicațiile proiectului Uniunii Euro-asiatice, inițiativele României în zona Mării Negre, dar și necesitatea consolidării cooperării în formatul unor trilaterale de tip România - Polonia - Republica Moldova sau Polonia - România - Ucraina, capabile să susțină reformele economice, sociale și din administrația publică din cadrul acestor state.

Dezbaterea s-a dorit a fi doar un prim pas înspre aprofundarea unui *Forum civic româno-polonez*, capabil să sprijine consolidarea relației bilaterale dintre cele două state.

Oana Mocanu

Noua paradigmă a integrării regiunii emergente Africa de Nord

Arslan Chikhaoui

Context general

Regiunea mediteraneană este caracterizată în principal de conflicte acute și latente, atât la nivelul regiunii cât și la nivel inter-statal. Printre dificultățile cruciale cu care se confruntă regiunea putem menționa slaba dezvoltare și diferențele de bunăstare dintre Nord și Sud, precum și o creștere demografică accentuată în Sud. Drept consecință, pot fi observate o rată crescută a șomajului, un comerț exterior dezechilibrat, un nivel crescut de îndatorare, tensiuni și instabilitate politică, precum și un potențial de violență în general ridicat.

Regiunea mediteraneană a fost și continuă să fie principala rută de trafic, între est-vest și nord-sud. Este un dezechilibru drastic între cele două maluri ale Mediteranei din punct de vedere demografic, atât în ceea ce privește populația, cât și vârsta. Statele din sudul Mediteranei se află în pragul tranziției demografice. Se așteaptă ca populația din Africa de Nord să atingă 260 de milioane până în anul 2025. În același timp, populația tuturor statelor UE se preconizează a atinge aproximativ 300 de milioane nu mult după sfârșitul secolului. Pe lângă acestea, 45% din populație are vârsta sub 15 ani în sudul Mediteranei, în vreme ce în nord procentul acestui grup este de 25%.

Acest dezechilibru demografic, cuplat cu economii stagnante și o creștere rapidă a șomajului în statele din sudul Mediteranei a condus la apariția unei presiuni migratorii către nordul Mediteranei. Se pare că, dacă condițiile avantajoase din punct de vedere economic, social și cultural din nord nu sunt duplicate și în sud, migrația va continua să fie una din principalele probleme din regiunea mediteraneană. Sunt aproximativ 6 milioane de imigranți, majoritatea veniți din statele din nordul Africii, imigranți care trăiesc în țări europene, majoritatea în Franța, Germania, Italia și Spania.

Din punct de vedere economic, regiunea reflectă decalajul continuu dintre lumea dezvoltată și statele în curs de dezvoltare. În termeni de eficiență economică, întreaga regiune rămâne în urma mediei europene. Dintre statele limitrofe Mediteranei, cele din Africa de Nord întâmpină probleme severe. Producția agricolă nu este suficientă pentru a hrăni populația; industrializarea este adesea orientată spre nevoile interne și nu respectă standardele pieței. O situație specială este cauzată de veniturile din petrol obținute de statele din regiunea Orientului Mijlociu și Africii de Nord (MENA). Statelor petroliere le lipsește în mare măsură o mentalitate orientată către industrie, precum și conștientizarea valorii activelor deținute.

În ceea ce privește situația politică, tensiunile sociale și instabilitatea sistemelor de guvernare determină politica internă peste tot în regiune. Procesele de luare a deciziilor sunt adesea dominate de partide care instituie monopol sau cvasi-monopol. Armata este foarte importantă în statele din sudul Mediteranei ca factor de ordine și putere.

Dezvoltarea politică ce a urmat procesului de decolonizare reflectă istoria încercărilor eșuate de a copia sau transfera tipare occidentale de guvernare și administrație către state tinere. În ciuda caracterului colectiv și al posibilității de a fi folosit de conduceri autoritarieni, modelul socialist a eșuat, de asemenea, în a obține succes pe termen lung. Nici unul dintre aceste modele de conducere nu a reușit să genereze suficient consens în politicile interne și sociale.

Provocarea, în anii ce urmează, pentru regiunea MENA, este aceea de a face transferul de la conducerea autoritară către o conducere democratică.

Cauzele specifice ale crizelor și războaielor din regiune includ, pe lângă conflicte pentru dominație, conflicte etnice și teritoriale, distribuția inegală a resurselor și veniturilor generate de acestea. Conflictele de graniță din Orientul Apropiat au o dimensiune economică; exploatarea resurselor submarine, accesul neobstrucționat la spațiul maritim și drepturile asupra spațiului aerian reprezintă elemente importante ale politicii economice statale. Sudul și estul Mediteranei sunt caracterizate de conflicte cauzate de accesul la apă. Accesul la surse de apă este din ce în ce mai important. Distribuția resurselor de apă în regiune poate deveni cauza unor conflicte internaționale. Astfel, controlul asupra apei și energiei poate deveni un principal instrument non-militar de putere. Regiunea mediteraneană se află în situația în care pot fi observate un număr din ce în ce mai mare de conflicte interne de intensitate scăzută și frământări sociale. Accesul la resurse vitale precum este apa și asigurarea nevoilor materiale, dreptul la identitate socială și politică, precum și participarea la procesul de luare a deciziilor politice reprezintă drepturi și interese a căror implementare și respectare în viitor tinde să devină îndoielnică.

Competitivitatea în Nordul Africii

Subminată de dispute politice, printre care amintim cea legată de Sahara Occidentală, Uniunea Magrebului Arab (UMA) nu se poate afirma drept un organism sub-regional. Realizările comune par modeste nu numai din cauza acestor diferende politice, dar

Arslan CHIKHAOUI este Președinte Executiv al NSV Consultancy Center, Membru al Consiliului Consultativ al Defense & Security Forum, Membru al Consiliului de Agendă Globală al World Economic Forum, Alumni al Nesa Center for Strategic Studies.

Prezență activă în diferite grupuri de lucru, grupuri operative și proiecte care se adresează securității în regiunea mediteraneană și a Orientului Mijlociu și Nordului Africii care urmăresc să stabilească o zonă liberă - fără arme de distrugere în masă, activează totodată și ca profesor-invitat și expert în cadrul diferitelor institute internaționale printre care Institutul Francez de Relații Internaționale, Institutul Japonez pentru Studii dedicate Orientului Mijlociu, UCLA Centrul pentru dezvoltarea Orientului Mijlociu, Wilton Park, Școala algeriană superioară de război, Institutul Militar Algerian pentru Studii Prospective și Academia de Apărare Civilă. Este consultant principal pentru diferite instituții guvernamentale algeriene și analist de presă în domeniul relațiilor internaționale.

și a provocărilor transfrontaliere cu care se confruntă țările din Magreb, provocări precum deșertificarea, securitatea granițelor sau probleme legate de agricultură și tineri.

Economiile țărilor din Magreb continuă să avanseze într-o manieră neorganizată. În ciuda celor 37 de convenții și înțelegeri încheiate până în prezent între statele din Magreb, în domeniile economic și comercial, realizările comune rămân modeste. Situația actuală a comerțului intra-magrebien arată o slăbiciune în fluxurile intra-magrebieni, care contrastează cu rata comerțului pe care țările din Magreb îl au cu Uniunea Europeană. Aceasta rămâne principalul client, dar și principalul furnizor pentru țările din Magreb.

Comerțul cu UE se ridică la 66% din total, în vreme ce comerțul dintre statele UMA nu depășește 3%, o rată extrem de scăzută în comparație cu alte organisme regionale (70% între statele membre UE, 21,6% între țările din ASEAN, 14% între țările din America Latină, 8% între cele din Africa de Vest).

Deficitul în termeni de creștere a PIB-ului se află, în medie, la nivelul de două puncte procentuale pe an. În termeni de investiții străine directe, deficitul este estimat la 4 miliarde USD pentru întreaga sub-regiune a Magrebului. Aceste investiții străine directe ar trebui atrase în această zonă care va avea o piață de 100 milioane de consumatori până în 2020.

Închiderea granițelor dintre Algeria și Maroc, începând cu 1994 (impusă de atitudinea Marocului față de Algeria) favorizează comerțul ilicit și penalizează, în același timp, companiile care sunt forțate să opereze transbordarea via Europa pentru schimburile comerciale între cele două țări.

PIB-ul total al statelor UMA nu a depășit, în 2012, 380 miliarde USD, un nivel derizoriu în comparație cu un stat mic precum Coreea, cu un PIB de 1100 miliarde USD sau cu Uniunea Europeană, care a înregistrat în aceeași perioadă un PIB de peste 18285 miliarde USD.

PIB-ul per capita a fost, în 2012, în jurul valorii de 4041 USD în Algeria, 3359 USD în Tunisia, 2720 USD în Maroc. Conform PNUD, Libia este singura țară din Africa care a fost listată în indexul Indicelui Dezvoltării Umane printre statele dezvoltate (index de 0,83), indicând o paritate a puterii de cumpărare și un PIB per capita de 14200 USD. Mauritania este cea mai săracă țară, cu 1012 USD per capita, fiind listată la finalul clasamentului Indicelui Dezvoltării Umane al PNUD.

Cele cinci state magrebieni au beneficiat, între 2001 și 2011 de o creștere susținută, cu rate reale de creștere a PIB-ului de aproximativ 4 - 5% pe an, un nivel totuși scăzut în comparație cu alte regiuni geografice.

În vreme ce, la nivel global, granițele se deschid și comerțul se dezvoltă, sub-regiunea Magreb pare să fie o excepție. Banca Mondială estimează că o integrare economică deplină a Magrebului ar duce la o creștere semnificativă a PIB-ului din fiecare țară, creștere ce ar înregistra valori de 24%, 27% și 34%, pentru Tunisia, Maroc, respectiv Algeria.

În ansamblu, șansele de succes ale UMA sunt de natură politică și economică. Potențial și complementarități reale există. Conform observațiilor mele și ale celor înregistrate de alți specialiști, o integrare economică a Magrebului ar face ca fiecare țară din regiune să câștige aproximativ 5 miliarde USD, sumă ce corespunde, în termeni de comerț, tranzacțiilor efectuate anual de un număr între 2000 și 3000 de întreprinderi mici și mijlocii magrebieni. Creșterea exporturilor produselor agricole ar putea atinge 45%, ridicându-se la suma de 170 milioane USD, corespunzătoare valorii de 1% din PIB-ul provenit din agricultură în Magreb. În sectorul energetic, aproximativ 25% din producție ar putea fi economisită dacă centralele magrebieni ar fi integrate. Dacă producția ar depăși, în următorii 20 de ani, valoarea de 26 de gigawatti, integrarea ar permite economisirea a 6,6 gigawatti.

Instituirea unei zone de liber schimb magrebieni ar sprijini și accelera economiile din regiune și ar începe să aibă impact direct într-o perioadă de doi până la cinci ani. Comerțul intra-magrebien în ansamblu ar crește cu 3 până la 4,5%, adică cu 3 până la 4 miliarde Euro, în vreme ce investițiile străine directe ar crește cu 75% (adică aproximativ 5 miliarde Euro pe an).

Sub-regiunea Magreb deține multe avantaje care vin în sprijinul acestei integrări. Acestea includ:

- omogenitate culturală;
- populație tânără;
- prezența potențialului în domeniile energetic, industrial și agricol;
- poziția geostrategică, datorită apropierii de Europa și deschiderii spre Africa.

Reprezentând un rezervor natural pentru dezvoltarea economiilor ce caută dinamism, cu atât mai mult în contextul economic global din prezent, Magrebul atrage din ce în ce mai mult atenția polilor economici majori precum UE sau SUA, prin intermediul inițiativei Eizenstat, precum și interesul organizațiilor și al băncilor internaționale (ONU, Banca Africană de Dezvoltare, Banca

Islamică de Dezvoltare). Acesta este, de asemenea, o componentă esențială a creșterii economice pe termen lung în special pentru țările membre UE.

Provocările regiunii emergente Africa de Nord

- Progresul în cooperarea politică și un rol mai extins pentru instituțiile regionale ar putea avea impact asupra activității economice din regiune, prin intermediul a două canale. Primul, regiunea emergentă Africa de Nord ar putea întreprinde mai mult pentru a facilita comerțul intra-regional, comerț care ar permite țărilor să se specializeze fiecare în domeniul în care excelează, obținându-se astfel creșterea pozitivă. Al doilea canal presupune reducerea barierei tarifare interne, pentru ca regiunea să devină o piață mai integrată, devenind astfel mai atractivă pentru investițiile străine directe care de obicei caută piețe mari de desfacere.
- Regiunea nord-africană se confruntă cu marea provocare de a crea 16 milioane de locuri de muncă, până în 2020, pentru forța sa de muncă în creștere. O creștere mare și susținută reprezintă o precondiție pentru crearea unui număr atât de mare de locuri de muncă și pentru creșterea veniturilor. Aceasta poate fi obținută prin consolidarea competitivității comerțului, astfel încât regiunea să beneficieze mai mult de pe urma globalizării și a dinamicii regiunilor care înregistrează în prezent rate mari de creștere. Îmbunătățirea calității educației și asigurarea că absolvenții studiilor obțin calificările necesare sectorului privat reprezintă demersuri fundamentale în vederea atragerii firmelor ce evoluează pe piața globală. Aceste firme caută medii de afaceri accesibile, stabile și dispuse să îmbunătățească reglementările în vigoare, și care, prin intermediul parteneriatelor public-privat sau prin stimularea sectorului privat de investiții, să investească în infrastructură pentru a spori competitivitatea regiunii. Astfel, regiunea emergentă poate să se dezvolte pe baza succeselor deja obținute.

Următoarele probleme trebuie tratate în vederea integrării regiunii emergente Africa de Nord:

- Stabilitatea economică: consolidarea relațiilor comerciale și promovarea egalizării intereselor economice în regiune.
- Stabilitate militară: prevenirea predominanței militare în favoarea uneia din părți, atât în cadrul regiunii MENA, cu referire la Israel, cât și între statele din Nordul și cele din Sudul Mediteranei.
- Stabilizarea protagoniștilor: susținerea forțelor care contribuie la cooperarea și egalizarea intereselor în regiune; o aprofundare a cooperării politice în sensul intensificării și instituționalizării dialogului.
- Evitarea conflictelor armate și a consecințelor acestora.

În primul rând, cooperarea economică dintre membrii sudici ai parteneriatului mediteranean este slabă. Cooperarea regională trebuie susținută, din moment ce este o metodă de a combate asimetria parteneriatului. Aceasta poate fi obținută prin intermediul investițiilor străine directe, care ar reprezenta catalizatorul unui nou proces de cooperare regională. Se va exercita astfel presiune în vederea creării unor structuri economice mai competitive și în vederea sprijinirii reformei sistemului economic.

În al doilea rând, rămâne contradicția implicită a parteneriatului că o cooperare politică și economică de succes ar pune în pericol puterea și influența elitelor politice în multe dintre țările din regiunea Mediteraneană. Cu toate acestea, întrucât are loc o schimbare a generațiilor, există șansa unei reale transformări politice în regiune.

În al treilea rând, mai mult accent trebuie pus pe intensificarea dialogului cu societatea civilă, nu numai în ceea ce privește ONG-urile de tip clasic, ci și la nivel economic, cu sindicatele sau alte organizații profesionale.

În al patrulea rând, UE trebuie să manifeste flexibilitate. Lupta împotriva imigrației ilegale și dorința de a opri traficul de persoane nu înseamnă demonizarea străinilor. Rasismul sau intoleranța sunt ușor confundate. Mizele politicii europene cu privire la imigrație sunt asigurarea și protecția drepturilor și libertăților tuturor. Se urmărește astfel construirea solidarității între nordul bogat și sudul dezavantajat.

În al cincilea rând, fiind o sursă de instabilitate în regiune, procesul de pace nu reprezintă doar o problemă de interes european, ci și o responsabilitate europeană pentru întreaga regiune.

Concluzii

Pe termen lung, statul de drept și democrația reprezintă elemente principale ale stabilității economice și politice în regiune. Este necesară identificarea unor multiple și eficiente moduri în care statele din regiune să interacționeze într-un efort concertat de consolidare a încrederii economice regionale.

Provocarea, pentru comunitatea internațională în general și pentru UE în particular, este aceea de a sprijini eforturile deja întreprinse în vederea deschiderii economiilor naționale către un comerț intra-regional productiv, către investiții, transfer de cunoștințe, tehnologii și inovare. Scopul este de a intensifica procesul de cooperare și de a asigura eficiența instituțiilor economice regionale existente, în vederea dezvoltării economice a întregii regiuni și pentru a ajuta la formarea unor noi instituții, dacă este cazul.

Pe scurt, o regiune emergentă Africa de Nord caracterizată de omogenitate, pace și integrare, ar reprezenta un interes geopolitic și economic pentru următoarele decade. Așadar, noua paradigmă a integrării regiunii emergente Africa de Nord este reprezentată de: Piață și Mobilitate.

Arslan Chikhaoui
7 iulie 2013

Aspecte ale șomajului la nivelul Uniunii Europene

Uniunea Europeană a întâmpinat mari dificultăți cauzate de criza economică. Creșterea datoriei publice combinată cu o încetinire sau, în unele cazuri, o contracție a economiilor naționale a reprezentat poate unul dintre cele mai dezbătute aspecte ale crizei. Însă, în fața acestei realități, există o problemă la fel de importantă, cu o serie de consecințe profund negative pe termen lung, șomajul.

Creșterea economică puternică din perioada anterioară crizei a dus la reducerea șomajului până la valori considerate minime la nivelul Uniunii Europene. Astfel, în anul 2008, șomajul ajunsese la un minim de 7,1 %. După începutul crizei, șomajul a crescut, în 2009 fiind de 9 %, iar în 2012 de 10,5 %¹.

În prezent, conform Eurostat, șomajul în luna iulie a fost de 10,9 %, înregistrând o perioadă de stagnare în ultimele 7 luni. Zona euro se confruntă însă cu un șomaj mai ridicat, aproximativ 12,1 %² în luna iulie. Însă eterogenitatea economiilor naționale explică de ce există țări în care șomajul a atins valori de cel puțin 2 ori mai mari decât media din zona euro.

În timp ce statele din sudul Europei înregistrează valori mari ale șomajului, Spania - 26,3 % în luna iulie, Portugalia - 16,5 %, Cipru - 17,3 %, Grecia - 27,6 %, statele din nord înregistrează valori cu mult sub media UE sau a zonei euro. Astfel, șomajul în Germania este de 5,3 %, în Danemarca de 6,7 % și în Belgia de 8,9 %³.

Din păcate promovarea unei politici de austeritate după modelul statelor din nord nu a reprezentat o soluție la rezolvarea problemelor șomajului. Există mai multe propuneri despre ceea ce ar trebui să fie făcut, concentrarea eforturilor fiind necesar să aibă loc în special în combaterea șomajului din rândul grupei de vârstă 15 - 24 de ani, probabil cea mai afectată de criza economică.

Astfel, raportat la anul 2012, șomajul în rândul grupei de vârstă 15 - 24 de ani în țările din sud a atins valori alarmante: Spania - 53,2 %, Portugalia - 37,7 %, Cipru - 27,8 %, Grecia - 55,3 %, în timp ce țările din nord au o situație mai bună: Germania - 8,1 %, Danemarca - 14,1 %, Belgia - 19,8 %⁴.

Totuși, se impune o abordare a acestei probleme atât la nivel comunitar, cât mai ales la nivel național și regional. Literatura de specialitate propune diverse soluții pentru combaterea șomajului. Astfel, dereglementarea pieții muncii, renunțarea la salariul minim pe economie, cel puțin pe diferite sectoare ale economiei, ar putea reprezenta soluții viabile. De asemenea, încurajarea mobilității forței de muncă între statele din Uniunea Europeană prin programe la nivel comunitar ar putea avea efecte pozitive asupra șomajului.

Un program public de creare de locuri de muncă ar putea, cel puțin pe termen scurt, să reducă valorile ridicate ale șomajului și să ofere o pregătire tinerilor în vederea continuării integrării pe piața muncii, dar această inițiativă se lovește în majoritatea statelor din sud de problema deficitului și a datoriei publice, sectorul public fiind într-o perioadă de restructurare, în niciun caz de expansiune.

Nerezolvarea acestei probleme determină deja efecte sociale puternice, nu doar economice. Neutilizarea competențelor dobândite în urma studiilor medii sau superioare pe o perioadă de câțiva ani va determina pierderea acestora. Astfel, tinerii vor fi mult mai dificil de integrat pe piața muncii în viitor decât în prezent. Pe lângă această stare profundă de neocupare în grupa persoanelor de 15 - 24 de ani, trebuie luat în calcul și efectul psihologic puternic determinat de lipsa unui loc de muncă și deci a unei perspective de viitor.

Această realitate pune în discuție însuși sistemul socio-economic actual, modelul european de asistență socială fiind în pericol de a se prăbuși complet, din cauza reducerii treptate a veniturilor generate de populație, provocată de o lipsă acută a locurilor de muncă.

În încercarea de a găsi o rezolvare acestei probleme, liderii europeni au propus un pachet de măsuri în valoare de 6 miliarde de euro⁵ pe următorii doi ani. În ciuda faptului că la prima vedere această sumă ar părea suficientă, ea reprezintă, în condițiile în care ar fi utilizată toată într-un an, mai puțin de 0,4 % din Produsul Intern Brut al Uniunii Europene. Un astfel de pachet nu va putea să influențeze semnificativ evoluția șomajului în rândul tinerilor. Pentru a realiza acest lucru, este nevoie atât de o voință politică comună la nivel european, cât și de o regândire a mijloacelor de combatere a crizei.

Cosmin Barbu, stagiar

¹ <http://epp.eurostat.ec.europa.eu/tgm/table.do?tab=table&init=1&language=en&pcode=tsdec450&plugin=1>

² <http://epp.eurostat.ec.europa.eu/tgm/table.do?tab=table&language=en&pcode=teilm020&tableSelection=1&plugin=1>

³ <http://epp.eurostat.ec.europa.eu/tgm/table.do?tab=table&language=en&pcode=teilm020&tableSelection=1&plugin=1>

⁴ <http://epp.eurostat.ec.europa.eu/tgm/table.do?tab=table&init=1&language=en&pcode=tsdec460&plugin=1>

⁵ <http://www.european-council.europa.eu/home-page/highlights/eu-leaders-agree-measures-to-fight-youth-unemployment?lang=en>

STAREA UNIUNII

Sesiunea plenară 9 – 12 septembrie 2013, Strasbourg

Sursa: http://www.flickr.com/photos/european_parliament/

Dezbaterea prioritară din 11 septembrie din cadrul Parlamentului European a avut ca temă STAREA UNIUNII, raport susținut de către José Manuel BARROSO, președintele Comisiei Europene.

După ce a trecut în revistă situația economică, exporturile și dificultățile prin care trec Portugalia, Grecia și Cipru, președintele Barroso a atras atenția că „furtuna economică” (*economic heavy weather*) nu a trecut, dar că putem privi cu optimism, întrucât speranța și încrederea fac parte din ecuația economică. Cât despre lecția învățată din criză, aceasta spune că este nevoie de eforturi unite, de acțiunea legislativă importantă a PE, de adaptarea arhitecturii instituționale a UE, de realizarea urgentă a uniunii bancare. Președintele Barroso a precizat că ajutorul acordat statelor aflate în dificultate este vital pentru UE, dat fiind că toate statele membre sunt interdependente economic, se află „în aceeași barcă” (*in the same boat*).

Dacă, pe de o parte, succesele statelor membre sunt „naționalizate”, a subliniat președintele, dificultățile sunt, pe de altă parte, „europenizate”, deși statele membre au aderat la UE și au delegat anumite competențe: UE nu este o „putere străină”, ci reprezintă voința statelor membre, prin instituții specifice.

În concluzia expunerii sale, președintele Barroso a enunțat atât prioritățile pentru următoarele opt luni: șomajul în rândul tinerilor, creșterea economică prin finanțarea întreprinderilor, cât și speranțele pentru viitorul UE: „mai uniți, mai puternici, deschiși” (*more united, stronger, open*).

Intervențiile membrilor PE au adus în atenție chestiuni privind politica economică, poziția UE pe plan global, deficitul de democrație provocat de faptul că „guvernul” UE nu este ales democratic, respectul față de statele mici, solidaritatea între statele membre, condițiile dificile de viață din Cipru, Portugalia, Grecia, șomajul din Germania, dificultățile economice ale tinerilor, dar și situația din Siria.

Vocile critice au fost numeroase, cu toate acestea au fost exprimate și susțineri ale punctului de vedere al Comisiei.

Din partea Consiliului, Linas Antanas LINKEVIČIUS a exprimat acordul că progresele privind uniunea bancară sunt importante pentru a ieși din criză, ca și investițiile pentru creștere, prosperitate și locuri de muncă, mai ales prin stimularea IMM-urilor.

În intervenția sa finală, răspunzând obiecțiilor formulate de eurosceptici, președintele Barroso a pledat pentru acțiunea concretă, care în multe cazuri este la îndemâna statelor membre, pentru că există o competență și o responsabilitate a UE, dar există și datorii ale statelor membre. Președintele și-a exprimat convingerea că, în ciuda diferențelor ideologice, toate părțile împărtășesc valorile și principiile din Tratatul de la Lisabona și au încredere în construcția europeană. „Europa nu a creat problemele, Europa este o parte a soluției.”

O altă dezbatere comună a abordat tema *Piața internă a energiei/Microgenerarea*, cu o analiză a raportului Jerzy BUZEK, președinte al PE în perioada 2009 - 2012, despre *Eficientizarea pieței interne a energiei*. Ponderea surselor regenerabile în obținerea energiei în cadrul mixului energetic din Europa este în creștere pe termen scurt, mediu și lung, iar scara largă pe care se va face integrarea energiei din surse regenerabile presupune o adaptare a rețelei și creșterea flexibilității. Raportul estimează că tendința de creștere a prețurilor la energie va persista probabil, dat fiind că prețurile depind, în prezent, în cazul gazului, de prețul barilului de petrol, iar în cazul energiei electrice, de variațiile de preț ale combustibilului, fiind totodată afectate de mai mulți factori. Aceștia sunt dependența Europei de importurile de petrol și gaze, impactul măsurilor de intervenție, măsurile insuficiente luate în vederea promovării eficienței energetice și lipsa investițiilor necesare pentru întreținerea și modernizarea sistemelor energetice (inclusiv fluxurile inversate și interconexiunile). Pentru a putea garanta niveluri ridicate de securitate a aprovizionării, raportul susține decuplarea mecanismului de stabilire a prețului gazelor de indexarea prețului petrolului în favoarea unor alternative mai flexibile, cu respectarea libertății schimbului comercial.

Dezbaterea a pus accent pe faptul că piața internă a energiei trebuie să fie favorabilă utilizatorului și transparentă, orientată către consumatorul final, adică persoane fizice, IMM-uri și industrie. A fost repetată ideea că aceștia trebuie protejați în mod corespunzător și informați în mod corect, de aceea este necesar un acces facil la informații, astfel încât consumatorii să-și poată exercita pe deplin drepturile. Consumatorii trebuie încurajați să joace un rol mai activ în stimularea concurenței pe piața energiei, au subliniat membrii PE, devenind din beneficiari pasivi ai serviciilor în consumatori și în „prosumatori” informați activi.

Utilizările abuzive ale informațiilor privilegiate și manipulările pieței (abuzul de piață) au constituit tema unui raport susținut din partea Comisiei pentru afaceri economice și monetare, fiind totodată o propunere de regulament al PE și al Consiliului.

Promovarea unei strategii europene în domeniul tehnologiilor de transport pentru mobilitatea sustenabilă a Europei a prilejuit dezbateri pe baza raportului prezentat de Comisia pentru transport și turism. O altă strategie UE dezbătută de membrii PE a fost cea în materie de securitate cibernetică: un spațiu cibernetic deschis, sigur și securizat.

Bugetul a fost o temă actuală, dezbaterile urmărind finalizarea unui proiect de buget rectificativ, precum și alte aspecte, cum sunt creșterea previziunilor privind celelalte venituri provenite din amenzi și sancțiuni; majorarea creditelor de plată. În domeniul financiar, proiectata Autoritate Bancară Europeană, precum și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit au susținut nevoia adoptării fără întârziere de măsuri concrete.

În ceea ce privește Fondul de solidaritate al Uniunii Europene, a fost votată mobilizarea acestuia pe tema inundațiilor din Slovenia, Croația și Austria din toamna anului 2012.

Pe agenda de politică externă au figurat printre temele de actualitate, situația din Siria și situația din Egipt. În actualul context, dezbaterile au privit și structurile militare ale UE: situația actuală și opțiuni viitoare. Strategia de securitate internă a UE și Strategia europeană pentru sănătate și securitate în muncă au completat agenda actualei sesiuni.

Pentru mai multe informații, vizitați <http://www.europarl.europa.eu/ro/pressroom/press-release/plenary>

Mariana Bara

eveniment

Lansarea campaniei instituționale de informare pentru alegerile europene din 2014

În data de 20 septembrie a.c. Biroul de informare al Parlamentului European (BIPE) în România a organizat o conferință de presă pentru a lansa, la nivel național, campania instituțională de informare pentru alegerile europene care vor avea loc în perioada 22 - 25 mai 2014. La eveniment au participat domnul Marian-Jean Marinescu, membru al Parlamentului European, Vice-Președinte al Grupului Partidului Popular European (Creștin Democrat) (PPE), doamna Corina Crețu, membru al Parlamentului European, Vice-Președinte al Grupului Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European (S&D), doamna Adina Vălean, membru al Parlamentului European, Vicepreședinte al Grupului Alianței Liberalilor și Democraților pentru Europa (ALDE). Conferința a fost moderată de doamna Mădălina Mihalache, șeful BIPE în România.

Campania de informare pentru alegerile europene din primăvara anului 2014 va avea patru etape. Prima etapă începe din septembrie 2013, cu prezentarea sloganului ACȚIONEAZĂ. REACȚIONEAZĂ. DECIDE. Această fază își propune să explice rolul Parlamentului European și modul în care activitatea acestuia influențează viața de zi cu zi a cetățenilor din statele membre ale UE.

Cele mai multe legi sunt create la nivel UE, ceea ce face ca Parlamentul European să fie cel puțin la fel de puternic ca orice parlament național. Mesajul campaniei ACUM ESTE ALTFEL! (THIS TIME IS DIFFERENT!) este destinat cetățenilor europeni, care trebuie să știe cum pot influența deciziile care se iau la Bruxelles sau Strasbourg și impactul voturilor lor atât pentru constituirea noului Parlament European, cât și pentru alegerea Președintelui Comisiei Europene și a noii structuri a acesteia. Logoul și sloganul ACȚIONEAZĂ. REACȚIONEAZĂ. DECIDE subliniază ideea că alegătorii europeni își pot exercita puterea prin buletinul de vot și pot determina astfel viitorul Europei.

Faza a doua (octombrie 2013 - februarie 2014), se va axa pe cinci teme principale, *economia*, *calitatea vieții*, *locurile de muncă*, *bani și UE în lume*, prin intermediul unor serii de evenimente interactive ce vor fi organizate în diferite orașe din statele membre ale UE.

Cea de-a treia fază, campania electorală propriu-zisă, va începe în februarie și se va concentra pe datele alegerilor, 22 - 25 mai. Ziua alegerilor va fi stabilită de fiecare stat membru în parte, în funcție de procedurile specifice (de exemplu, în România, alegerile se desfășoară într-o zi de duminică, deci cel mai probabil la 25 mai 2014). Aceste date vor fi adăugate pe logo pe măsură ce se vor apropia alegerile.

Faza finală, post-electorală, va urmări constituirea noului Parlament European, alegerea noului Președinte al Comisiei Europene și alcătuirea viitoarei Comisii Europene, care va fi aprobată în sesiunea plenară a Parlamentului European din septembrie 2014.

Videoclipul lansat este general pentru toate statele membre ale UE și poate fi vizualizat în limba română la <http://www.europarl.ro/view/ro/press-release/actualitatea/actualitatea-2013/actualitatea-2013-sep/actualitatea-2013-sep-6.html>.

Florentina Costache

Europe's World, ediția de vară 2013

Europe's World, o platformă originală de idei pentru o nouă abordare a unor teme politice, economice sau sociale, îndeplinește această sarcină într-un mod remarcabil cu fiecare nouă ediție lansată. La fiecare patru luni, cetățeni și actori cheie din cadrul societății civile, din mass-media, mediul academic, mediul de afaceri și administrația publică sunt încurajați să se implice într-o serie de dezbateri politice informate, oferindu-le cititorilor acces la cele mai recente subiecte de pe agenda UE.

Continuând tradiția contribuțiilor de calitate cu care și-a obișnuit cititorii încă din 2005, ediția de vară a anului 2013 oferă o perspectivă utilă și avizată în ceea ce privește principalele provocări cu care se confruntă Europa. Numărul curent dedică o secțiune specială *calității aerului*, încercând să aducă în prim-plan aspecte cheie privind complementaritatea dintre gestiunea plafoanelor calității aerului și schimbările climatice la nivelul UE. În acest sens, Comisia Europeană ar fi trebuit să denumească anul 2013 Anul Aerului, de vreme ce studiile au demonstrat că între 80% și 97% din populația urbană din Europa este expusă unor nivele de poluare atmosferică ce depășesc limita admisă.

Fostul prim-ministru belgian Guy Verhofstadt susține că problemele prioritare pe care Parlamentul European trebuie să le negocieze cu Consiliul Uniunii Europene sunt: un accent mai mare pe creșterea economică, competitivitate și priorități viitoare; conceperea unui sistem european flexibil și independent de gestionare a propriilor resurse; o clauză obligatorie de revizuire pentru a limita utilizarea propriilor resurse ale Uniunii. Prin acestea se vor putea reduce disparitățile și neînțelegerile dintre net contributori și net beneficiari. De asemenea, este vital ca UE să investească în domeniul cercetării și dezvoltării pentru a putea ține pasul cu cei mai mari utilizatori de tehnologie, SUA, Japonia sau Coreea de Sud, iar viitorul cadru financiar multianual nu să aibă speranțe foarte mari acestui domeniu, întrucât procentul de 3% din PIB alocat cercetării și dezvoltării prin Strategia Lisabona din 2000 nu a fost încă atins.

Un alt subiect relevant este *îmbătrânirea populației* din Europa, fenomen ce are consecințe negative asupra forței de muncă disponibile, în special asupra personalului cu înaltă calificare. Predicțiile arată că, peste două decenii, în lume vor exista 200 de milioane de locuri vacante, dintre care 50 de milioane în Europa. Pentru a face față competiției cu SUA și China, Europa va trebui să lupte împotriva „migrației creierelor” și, totodată, să conducă o politică de atragere a migranților cu competențe profesionale.

Vorbind despre viitoarele relații strategice la nivel macro-regional, Wang Yiwei indică aspectele pro și contra ale *parteneriatului UE-*

China. Pe de o parte, UE este percepută ca un mediator între China - cea mai mare țară în curs de dezvoltare și SUA, promovând pacea nu doar între statele membre UE, dar și între cei doi giganti. Pe de altă parte, disparitățile dintre statele membre UE se reflectă și asupra relațiilor externe, dat fiind că bilateralismul preferat de chinezi nu este punctul forte al diplomaților Uniunii. Aceștia înclină mai mult spre multilateralism, punându-i pe chinezi în fața „blocului instituțional european”. Pentru moment, autorul nu este prea încrezător într-o relație strategică între cei doi competitori globali, deoarece UE nu are o abordare clară a acestei importante relații comerciale, iar prejudecățile de ambele părți impun bariere în calea comunicării.

De fapt, UE preferă mai degrabă pragmatismul american decât pe cel chinez, așa cum o arată clar proiectul *Acordului de liber-schimb SUA - UE*. Joseph Quinlan scoate în evidență importanța acestui acord în limitarea barierei netarifare și în armonizarea standardelor ce împiedică și limitează comerțul transatlantic și fluxurile investiționale, îndeosebi în domeniul cheie precum comerțul cu amănuntul, finanțele, ingineria sau telecomunicațiile. Beneficiarii finali sunt consumatorii care în acest fel ar putea cumpăra produse și servicii mai ieftine, dar superioare calitativ. Crearea de noi locuri de muncă și sporirea veniturilor ar reprezenta un alt avantaj al acestui acord.

Cum va reacționa Europa, totuși, acum când puterile asiatice emergente precum China sau India sunt privite cu interes de administrația americană? Oare aceste interese geopolitice pe termen lung ale SUA în Asia ar putea bloca acordul comercial dintre SUA și UE? Multe voci afirmă că interesele și valorile comune ale celor doi parteneri nu ar putea separa economiile lor profund integrate.

Europa pune pe primul loc securitatea cetățenilor săi, o dovadă fiind și poziția neutră adoptată față de conflictele militare de la nivel mondial. Autorii Karl Kaiser și Manuel Muniz atrag atenția că Europa „în timpul crizelor ce îi afectează interesele, va trebui să acționeze prima și pe cont propriu, chiar dacă SUA își va oferi ajutorul punctual”. Prin urmare, UE va trebui să-și consolideze politica de apărare și de securitate pentru ca schimbarea continuă a echilibrului de putere în regiunea Asia-Pacific să nu îi ia prin surprindere pe europeni.

Varianta completă a acestui număr poate fi accesată pe website-ul *Europe's World*:

http://www.europesworld.org/NewEnglish/Home_old/ArticleIssue/tabid/183/IssueID/240/language/en-US/Default.aspx

Adriana Petre, stagiar

Redactor-șef: Oana Mocanu
Redactori: Mariana Bara, Mihai Sebe
Grafică & DTP: Monica Dumitrescu
Versiunea în limba engleză: Raluca Brad, Ionela Haralambie, Mihaela Papa, Anca Dragu (stagiar), Cosmin Barbu (stagiar)

* Textele publicate în acest Newsletter exprimă opinia autorilor și nu reprezintă poziția oficială a Institutului European din România.

ISSN 2065 - 457X

Pentru a primi viitoarele numere ale Newsletterului IER, vă puteți abona accesând următorul link: www.ier.ro.

Institutul European din România

Bld. Regina Elisabeta nr. 7-9, RO - 030016, București, România

Tel: (+4021) 314 26 96 / 133 / Fax: (+4021) 314 26 66

Contact: newsletter@ier.ro

Web: www.ier.ro